

عنوان مقاله:

نادرشاه، مشروعیت و شورش های اجتماعی ۱۱۳۹ ه.ق - ۱۱۵۲ ه.ق/ ۱۷۲۶م - ۱۷۴۰م

محل انتشار:

تاریخ نامه ایران بعد از اسلام، دوره 8، شماره 15 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 33

نویسندگان:

محمد فریدی - دانشجوی دکتری دانشگاه آزاد اسلامی واحد شبستر-ایران، مستخرج از رساله دکتری

معصومه قره داغی - استادیار گروه تاریخ دانشگاه آزاد اسلامی واحد شبستر، ایران-نویسنده مسئول

مقصود علی صادقی - عضو هیات علمی گروه تاریخ دانشگاه تربیت مدرس تهران-ایران

منیره کاظمی راشد - عضو هیات علمی گروه تاریخ دانشگاه آزاد اسلامی واحد شبستر-ایران

خلاصه مقاله:

تصاحب قدرت در طول تاریخ ایران اگرچه با زور و غلبه توأم بود و حکومت ها ماهیتی دیکتاتوری و یا استبدادی داشتند، ولی برای تحکیم و ادامه حاکمیت خود ناگزیر از کسب مشروعیت سیاسی بودند. نادر با در پیش گرفتن سیاست تساهل مذهبی و با طرح نظریه خامس مذاهب، سعی کرد در آشتی و جلب حمایت پیروان هر دو مذهب شیعه و سنی و کسب مشروعیت دینی و سیاسی در داخل و خارج از کشور برآید، ولی شورش های داخلی در پوشش صفوی خواهی و حملات و دشمنی های بی وقفه ی عثمانی، به شکست تلاش های او منجر گردید و از طرفی، تلاش نادر برای نسب سازی با ایجاد پیوندهای خونی خود و اطرافیانش با خاندانهای پادشاهی، با تفکرات فر ایزدی رسوب کرده در اذهان عامه مغایر افتاد. در اوایل، بر خلاف نظر عموم، این حس تکبر و تشخص دیوانیان، خوانین و سران ارتش بود که قدرت گیری دون پایه ای چون نادر را بر نمی ناپدید، ولی با بحث پادشاهی و اصلاحات مذهبی نادر، این حس درهم تنیدگی قدسیت- سیادت و مرشدیت خاندان صفوی با مذهب تشیع در وجدان عمومی بود که با غلبان و جوشش و سرریزی، پذیرش نادر را بعنوان سردمدار پس می زد.

کلمات کلیدی:

افشاریه، نادر شاه، مشروعیت سیاسی، نسب سازی، شورش های اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1565758>

